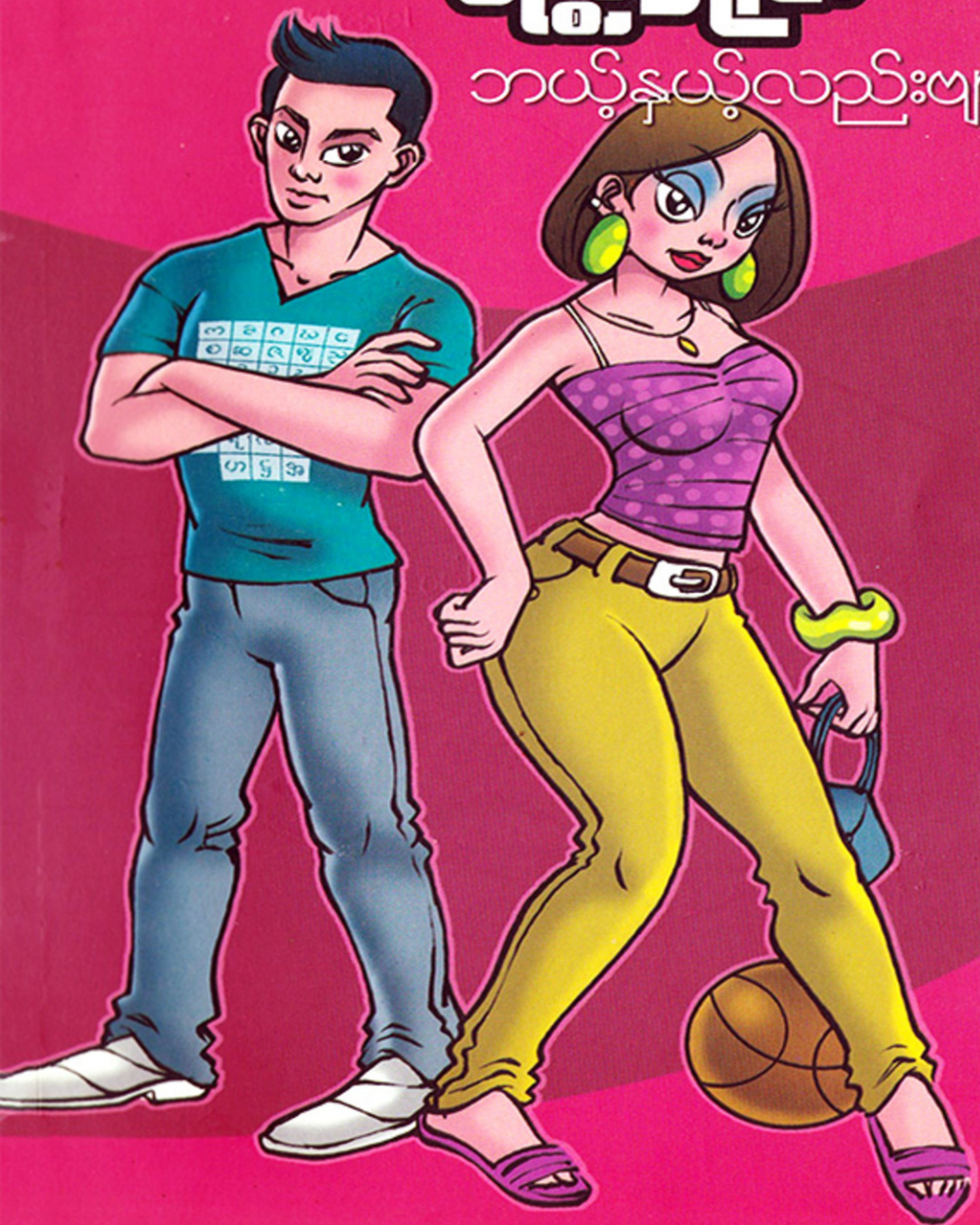

ပုပ္ဖိဒိုင်း

ပြန်လည် ၈၇၈၈

ဘယ်နှယ်လည်းဟာ

နေရောင်ခြည်လေးရချင်ပါတယ်
ဘေးလေးနည်းနည်းလောက်ဖယ်ပေးပါ
သူများ အကြောင်းပြောတာလည်း ပြောပေါ့
ဘုရားစင်က ပင့်ကူအိမ်တွေ ရှင်းပါဦး။
ကုသိုလ်မရချင်လည်း နေပါစေ
အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် နေရထိုင်ရတာ
တော်တော်အသက်ရှူကျပ်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးပဲ။
ကောင်းမှုကို လိုက်ရှာဝယ်နေတဲ့ သူတွေ
ငရဲပြည်ကတောင် ဗီဇပိတ်ကုန်ပြီ။
ပင့်ကူက အိမ်ဖွဲ့ပြီး
ယင်ကောင်ကို အလည်ခေါ်တာ
ထောင်ချောက်ထဲမှာ တော့
သားကောင်တွေ တော်တော်များ နေပြီ။

သစ်ပင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပိုက်ထဲကို ဘတ်စကက်ဘောလုံးနဲ့ ဝင်
အောင်ပစ်လိုက်၊ ပြန်ကောက် လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိမှန်း
တောင်မသိပါ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေက ရွဲနစ်နေပါ တယ်။
အားရင် အားသလိုဒီလိုလေ့ကျင့်ရတာ အခြားကျန်းမာရေးသင်တန်း
တွေကို သွားစရာမလိုဘဲနဲ့ ကို ငွေကုန်ကြေးကျက သက်သာလို့ နေပါတယ်။
နာရီဝက်လောက်လုပ်နေတာမို့ နည်နည်းမောလာလို့ လပြည့်တစ်
ယောက်လေ့ကျင့်နေတာကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး ဘတ်စကက်ဘောလုံးကို
လက်ကကိုင်ပြီး ခြံဝ ကိုကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှာ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ မ
သေးမျှင်တစ်ယောက် ရပ်ကွက်ထဲကလူကြီးသုံးယောက်နဲ့ လေကောင်း
နေတာတွေ့ရပါတယ်။ လပြည့်သိလိုက်ပြီ၊ အလှူလာခံတဲ့ လူကြီးသုံး
ယောက်ကလည်း လေကြောရှည်သလို မသေးမျှင်ကလည်း စကားတစ်
ခွန်းရရင် အစထုတ်ပြီးဆွဲဆန့်တတ်တာတွေ့တော့ တွေ့ကြပြီလို့ ။

အလှူခံထည့်ဖို့ ပိုက်ဆံပေးစရာရှိရင် ပေးလိုက်လို့ ပြီးမယ့်ကိစ္စကို မ
သေးမျှင်က ဘာတွေ့ဧည့် ထောက်ခံပြီး ပြောနေသလဲမသိပါ။ ဘတ်စက
က်ဘောလုံးကို လပြည့်က လက်နှင့် ပုတ်ရင်း ခြံဝနား မသိမသာသွားရ
င်း ဘောလုံးပုတ်သလိုနဲ့ နားစွင့်စပ်စုနေမိပါတယ်။

"အမှန်က မသေးမျှင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ရှင်ဘောစီ ဦးနေလွင်နဲ့ ဒေါ်ပြ
ည့်ပြည့်ထွန်းတို့ နဲ့ တွေ့ရမှာ ၊ သူတို့ နဲ့ တွေ့ရင် ဓမ္မာရုံပဋ္ဌာန်းပွဲအတွက်
က သုံးလေးသောင်းလောက်လှူမှာ ၊ အခုလည်း ငါးထောင်ဆို တော့
ရပါတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ် မသေးမျှင်၊ များများ လှူတော့
များများကုသိုလ်တွေအကြီးကြီးရတာပေါ့"

"ဪ . . . ဦးတင်မောင်နဲ့ ဦးစိန်မင်းရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ရှင်က

အိမ်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီစာရင်း ဇယားတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာမို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်
မထွက်ပြီး လာလှူတာ။ အလုပ်ကို ကြီးကြီးမားမားလုပ်တဲ့ လူတွေဆို
တော့ စာရင်းဇယားက မှားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။"

အရေးထဲ မသေးမျှင်က ဖြေရှင်းချက်ပေးနေလို့ လပြည့်တစ်ယောက်
မသေးမျှင်ကို စိတ်တိုင်ချင် သလိုတောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ်က
လှူပြီးပြီပဲဟာ၊ ပွဲကို အမြန်ဖြတ်ပေါ့။ အခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဟိုပြောနေတဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ ပြောပုံအတိုင်းဆို
ပရိနိုဗွန်နစ်တော်မူသွားတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကပဲ လှူတဲ့ အခါ ကုသိုလ်
ကို ခွဲတမ်းချထားသလိုမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။

"အင်း . . . . မသေးမျှင်ရေ၊ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေများ ခက်ပါရဲ့
နော်၊ လုံလုံခြုံခြုံမရှိတော့ဘူး၊ တိုသထက်တို လာပြီ၊ ဒါက တီဗွီကပြတဲ့
ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲယဉ်ကျေးမှုတွေကြောင့် ပေါ့၊ ဟိုက ပေါင်တံ
လေးတွေ တဝင်းဝင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာကို အားကျအတုယူလာတယ် ထင်ပါ
ရဲ့ "

"ဒါကတော့ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ ပေါ့ ဦးစိန်မင်းရဲ့ ၊ ကျွန်မကဆို အ
သားညိုလို့ လားမသိဘူး၊ အဲဒီကိုရီးယားမင်းသမီးလေးတွေ ဖြူဖြူဝင်းဝ
င်းလေးတွေကို သိပ်သဘောကျတာ "

ဘောလုံးကို လက်နဲ့ ပုတ်နေတဲ့ လပြည့် ဦးစိန်မင်းစကားကြောင့်
ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားပါ တယ်။ ဘောင်းဘီတို၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြ
တ်နဲ့ အားကစားလေ့ကျင့်နေလို့ နေတာကိုကြည့်ပြီး သူမကို စောင်းပါးရိ
ပ်ချည်ပြောလိုက်လို့ ပါ။ ဒါကို မသေးမျှင်က မရိပ်မိဘဲ သူ့ကိုရီးယားဒ
ဿနကို ဖွင့်ဖြစ်အောင် ဖွင့်လိုက်ပါသေးတယ်။

ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာ ဝင်ပြောတဲ့ ဦးစိန်မင်းကို နည်းနည်းတော့ ပညာ

ပေးရမယ်လို့ ။

လပြည့်က ဘောလုံးကို လက်နဲ့ အရှိန်ပြင်းပြင်းပုတ်လိုက်ပြီး မသေး
မျှင်တို့ အနား ပြေးသွားရင်းက ဘောလုံးကို ပုတ်သလိုလိုနဲ့ ဦးစိန်မင်း
ရဲ့ မျက်နှာတည့်တည့်ကို ဘောလုံးနဲ့ ပစ်လိုက်ပါတယ်။

"ဟဲ့ . . . . ငါ့ကိုဘာလို့ မျက်နှာကို ဘောလုံးနဲ့ ပစ်တာလဲ"

"ပစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ထသွားတာပါ"

မထင်မှတ်ဘဲ မျက်နှာကို ဘောလုံးလာမှန်လို့ ဦးစိန်မင်းက ဒေါသတ
ကြီးဖြစ်သွားရင်းက လပြည့်ကို အော်ပြောပါတယ်။

"ဘာ မတော်တဆလုပ်တာလဲ၊ လူငယ်ဖြစ်ပြီး လူကြီးကိုရိုသေရမှန်း
မသိဘူး၊ ဟဲ့ . . . နင်က ငါ့ကို ဘယ်လိုရန်ငြိုးနဲ့ ဘောလုံးကိုပစ်တာလဲ"

"ဘာရန်ငြိုးနဲ့ မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကို ကိုယ့်အကြောင်းကို
ယ်ပြောပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများ အကြောင်းကို မဆီမဆိုင်ဝင်စွက်ဖ
က်ရတာလဲ"

"ဘာ သူများ အကြောင်းကို ဝင်စွက်ဖက်လို့ လဲ၊ ဟဲ့ . . . ငါက ဓမ္မာရုံ
ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး၊ တရား သမား၊ ကုသိုလ်ရေးတွေကို လုပ်နေတဲ့ သူ၊ န
င် ငရဲကြီးမယ်"

"ငရဲကြီးမှာ က ကျွန်မလား . . . . ဦးလေးလား၊ ဦးလေးလုပ်ပုံက က
သိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ် ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကိုယ်သိဦး၊
အားကစားလုပ်တယ်ဆိုတာ ထဘီနဲ့ လုပ်လို့ မရဘူး သိလား၊ ဦးလေးရဲ့
သမီးပုံတုံးကြီးတွေကိုပဲ ထဘီဝတ်ပြီး အားကစားလုပ်ခိုင်း"

"ဟဲ့ . . . . ငါ့သမီးတွေက ပုံသာတုံးပေမယ့် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်း
တယ်ဟဲ့၊ နင့်လို လူကြီးသူမ ကို မရိုသေတာ မဟုတ်ဘူး "

"မသေးမျှင် . . . . အခုကျတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘူးလား၊ စောစောတုန်းကတော့ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလိုပြောနေပြီးတော့"

ဦးစိန်မင်းနဲ့ လပြည့်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများ နေတာကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တစ်ချိန်လုံးနားထောင်နေတဲ့ မသေးမျှင်ကို လပြည့်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ခြံရှေ့မှာ ဆူဆူညံညံနဲ့ "

ခြံရှေ့က စကားများ သံများကြောင့် အိမ်ထဲကနေ လပြည့်ရဲ့ ဖခင်ဦးနေလွင်ကော မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ပြည့်ပြည့်ထွန်းပါ ခြံဝကိုရောက်လာပါတယ်။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာ လဲ ကိုနေလွင်၊ ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်မျက်နှာကို ဘောလုံးနဲ့ ပေါက်တယ်လေ"

"ဒယ်ဒီ . . . . သူက သမီးကို ဘေးနားထားပြီး မကြီးမငယ်နဲ့ အတင်းတုတ်တာ"

"ကဲပါ . . . . ကိုစိန်မင်းရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ကျွန်တော်ကပဲ ကျွန်တော့်သမီးအစား တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီကောင်မလေးဟာလေ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား မသိဘူး"

"ကိုနေလွင် . . . . ခင်ဗျားတောင်းပန်လို့ နော်၊ ကဲ . . . . သွားမယ်"

ဦးစိန်မင်းက သူ့အဖော်နှစ်ယောက်နဲ့ အတူ မကျေမနပ်ပုံစံမျိုးနဲ့ ခြံရှေ့ကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

"မာ့မီသမီးရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ်နေနေတာ ရန်ဖြစ်ရတာလဲ"

"မာမီရာ . . . . သမီး အစအဆုံးရှင်းပြမယ်"

ခြံဝမှာ ပဲ ဦးနေလွင်နဲ့ ဒေါ်ပြည့်ပြည့်ထွန်းကို လပြည့်က
ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရှင်းပြချိန်မှာ မသေးမျှင်က သူ့ကိုဆူမှာ စိုးလို့ မျက်
လုံးလေးပေကလပ်၊ ပေကလတ်နဲ့ ဖြစ်လို့ နေတာ၊ သူမဟုတ်တဲ့ အတိုင်း
ပါပဲ။

***

ချစ်ရေးချစ်ရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မိဘနှစ်ပါးကို 'ညာ'မပြောချင်ပါဘူး
အိမ်ဆိုတာ အပျိုစင်တွေအတွက်တော့
အကျဉ်းထောင်ပေါ့လေ။
အိမ်ရှင်ဇနီးမယားတွေအတွက်တော့
စက်ရုံတစ်ရုံပဲ မဟုတ်ဘူး လား။
အပျိုစင်ဘဝဟာ စက်ရုပ် ဆိုရင်တော့
ဘယ်လိုလို့ နေပျော်စရာဖြစ်ပါ့မလဲ။

အခန်း(၂)

မှန်သားပြင်ပေါ်က ဝတ်ထားစားထားတာကိုကြည့်ပြီး လပြည့်အဖို့
ဘာမှ ထပ်ပြင်စရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ။ ဒီလိုဝတ်ထားစားထားတာကို ရ
ည်းစားဖြစ်တဲ့ သီဟကို သဘောကျလောက်ပါတယ်လို့ ။ ရည်းစားဖြစ်တဲ့
သီဟကိုနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာလည်း တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီမို့ အပြင်မှာ တစ်ခု
ခုစားဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ ရည်းစားမျက်နှာကြည့်ပြီး စား
ရမှာ ဆိုတော့ အစားကတော့ဝင်မှာ ပဲလို့ ။ သူများ သမီးရည်းစားအတွဲ
တွေက ဘာတည့်သလဲဖြစ်နေပေမယ့် လပြည့်နဲ့ သီဟကိုတို့ သမီးရည်း
စားနှစ်ယောက်ကြတော့ မတွေ့လိုက်နဲ့ ၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ချစ်ခွန်းတိ

တာဖွဲ့နဲ့ပြောဆိုနေရမယ့်အစား တစ်ယောက် တစ်ခွန်း စကားနိုင်လုနေ
ရတာနဲ့ တင် နှစ်ယောက်သားအချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားသလဲ မသိပါ
။ ဒီနေ့လည်း ဘာတွေစားရင်းသောက်ရင်း ဘာဆက်ဖြစ်လေမလဲ မသိ
ပါ။

"သမီး . . . ဒါဘယ်လဲ"

အိမ်ပေါက်ဝကနေ အထွက်မှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရင်းက
စာရင်းဇယားတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးနေလွင်က လှမ်း
မေးပါတယ်။

"အပြင်သွားမလို့ ပါ . . . . ဒယ်ဒီ"

လပြည့်အဖြေစကားအဆုံး ဦးနေလွင်က လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်
ရင်းက လပြည့်အနား ရောက်လာပါတယ်။

"ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ သမီး၊ အပြင်ဆိုတာက
သွားစရာတွေအများကြီးပဲဟာ"

ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ ဦးနေလွင်က လပြည့်ဝတ်ထားစားထားတာကို
အကဲခတ်လိုက်တယ်။

"ဟိုနား ဒီနားပါ ဒယ်ဒီရာ၊ ဒယ်ဒီကလည်း စီအိုင်အေ ကျနေတာပဲ၊
မေးတာကော လူကို အကဲခတ်တာကော ပါးစပ်ကော မျက်စိပါ အနားမ
ပေးဘူး"

"ဒယ်ဒီသိတယ် သမီး၊ သမီးက ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားတွေမ
လို့ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ဝတ်ထားစားထားတာ ကြည့်ရုံနဲ့ သိတယ်၊ ဒ
ယ်ဒီကို မလိမ်နဲ့ ၊ ကုမ္ပဏီမှာ လူတွေအများကြီး ဒယ်ဒီ အုပ်ချုပ်နေတာ"

လပြည့်သိလိုက်ပြီ။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးနေလွင်ကို ဘယ်လိုမှ လှိမ့်လို့ မရ

တော့ဘူးဆိုတာ။

"ဒယ်ဒီသိရင်လည်း ဘာလို့ မေးနေရသေးလဲ၊ ဟုတ်တယ် . . . သမီး သီဟကိုနဲ့ ချိန်းထားလို့ "

"သွားလို့ မရဘူး သမီး"

ဦးနေလွင်စကားကြောင့် လပြည့်မျက်နှာက နည်းနည်းအလိုမကျ ဖြစ်သွားပါတယ်။

"ဒယ်ဒီကလည်း သူ့ကိုချိန်းထားပြီးပြီ၊ တော်ကြာ . . . သူက စိတ်ကောက်သွားဦးမယ်"

"သူ့ဘာသာသူ စိတ်ပဲကောက်ကောက်၊ လဲပဲ သေသေ၊ သမီးနဲ့ သူနဲ့က သမီးရည်းစားပဲရှိသေးတာ၊ ယောက်ျားတန်မယ့် စိတ်ကောက်တာက မဟုတ်သေးပါဘူး"

"ဒါနဲ့ ဒယ်ဒီက မသွားခိုင်းတာ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"ရှိတာပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ သမီးကို ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ လူသွားကြိုခိုင်းစရာရှိလို့ "

"ဘယ်သူ့ကို သွားကြိုရမှာ လဲ၊ ဒယ်ဒီကလည်း ကြိုတော့မပြောဘူး"

"ကြိုပြောစရာ လိုလို့ လား၊ ပြောချင်တဲ့ အချိန်ပြောမှာ ပေါ့၊ မနက်ဆယ်တစ်နာရီခွဲဆိုက်မယ့် အထူးရထားနဲ့ မန္တလေးကလာမယ့်သူ့ကို ကြိုရမယ်၊ ရော့ . . . ရထားဆိုက်လို့ ရှိရင် သမီးက ဒီ ဗစ်စင်းတင်းကဒ်ထဲက ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ သမီးစောင့်နေမယ့် နေရာကိုပြောလိုက်၊ သူလာတွေ့လိမ့်မယ်၊ ပြီးရင် သူ့ကို ဒီအိမ်ခေါ်လာခဲ့"

"သမီးကြိုရမှာ က ဘယ်အရွယ်လဲ"

"အရွယ်က သမီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူပဲ၊ သူ့နာမည်က မောင်ရင်တဲ့ ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ လုပ်ငန်းတူလုပ်တဲ့ မန္တလေးကမိတ်ဆွေရဲ့ သားပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ နေရင်း ဒယ်ဒီလို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်မှာ ၊ သူနေဖို့ မသေးမျှင်ကို အိမ်ဘေးက သစ်သားအိမ်တောင် ရှင်းခိုင်းထားတယ်"

သက်တူရွယ်တူလူကို ကြိုရမယ့်အပြင် နာမည်ကိုကြားလို့ လပြည့်နည်းနည်း စိတ်ပျက်သွားပါတယ်။

"ဒယ်ဒီလူနာမည်ကလည်း မောင်ရင်တဲ့ ၊ ရိုးလိုက်တာ၊ တောဆန်လိုက်တာ"

"သမီး . . . ဘာမှ မရှည်နဲ့ ၊ လောကကြီးမှာ အရိုးဆုံးက အလှဆုံးဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်၊ ကြိုမှာ သာ သွားကြို၊ ဒယ်ဒီကို ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ ၊ ပြန်လာလို့ တစ်ခုခုဖြစ်လာတာကို ဒယ်ဒီမကြား ချင်ဘူးနော်"

"ဒါ ဆိုရင်တော့ သီဟကိုဖုန်းဆက်ပြီးရှင်းပြရတော့မှာ ပဲ၊ ဒယ်ဒီတို့ကတော့လေ"

လပြည့်တစ်ယောက် အလိုမကျတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ ပါးစပ်က ရေရွတ်ရင်း ကားကိုမောင်းပြီး ခြံဝင်းထဲကထွက်သွားတာကို ဦးနေလွင်ကကြည့်ပြီး ပြုံးလို့ နေလေရဲ့ ။

***

မောင်ရင်တစ်ယောက် ခရီးဆောင်အိတ်နှစ်လုံးကို လက်က မနီင့်တနိုင်ဆွဲရင်း ဘူတာကြီးထဲမှာ ဟိုလူ့ကိုကြည့်၊ သူလူ့ကိုကြည့်နဲ့ ကြည့်ရလွှ

န်းလို့ မျက်စိတွေညောင်း၊ ခေါင်းတွေက နောက်နေပြီ။ အခုထ လာကြိုမ
ယ့်လူကို အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး။ ဦးနေလွင်ဆီ ဖုန်းဆက်
တော့လည်း သူ့သမီးကိုကြိုခိုင်းလိုက်တယ်။ ဘူတာကြီးထဲကနေ ဖုန်းဆ
က်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ခက်တာက ဦးနေလွင်ရဲ့ သမီးအရွယ်က ဘယ်
ဟာက ခရီးသည် ၊ ဘယ်ဟာက လာကြိုတဲ့ လူ ခွဲလို့ မရဖြစ်နေတဲ့ အချိ
န်မျိုးမှာ ဦးနေလွင်ရဲ့ သမီးကလည်း ဖုန်းကိုမဆက်။ သူက ဖုန်းခေါ်ပြန်
တော့လည်း မရဖြစ်နေပါတယ်။

မထင်မှတ်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီး
က တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေသလိုပါပဲ။ မနိုင်တနိုင်နဲ့ ဆွဲထားတဲ့
အိတ်နှစ်လုံးနဲ့ မောင်ရင်က အဲဒီအမျိုးသမီးနား ရောက်လာပါ တယ်။

"ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ကျွန်တော့်ကို လာကြိုတာလား၊
အမယ်လေးဗျာ . . . ဖုန်းဆက်တာလည်း ခင်ဗျားက ဖုန်းပိတ်ထားနဲ့ ၊
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဟောဒီအိတ်တစ်လုံးလောက် ဝိုင်းသယ်ပေးပါဦး။"

မောင်ရင်က လက်မှာ ဆွဲထားတဲ့ အိတ်နှစ်လုံးကို ချလိုက်ရင်း မေး
လိုက်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း
က . . .

"ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ နယ်က ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ ကျွန်မအ
မျိုးတွေပါလာမှာ မို့ စောင့်နေတာ၊ ဒီမှာ ဘယ်ရှာရမှန်းမသိလို့ စိတ်ညစ်
နေရတဲ့ အထဲ အိတ်ကို လာသယ်ခိုင်းသေးတယ်"

"ဟုတ်လား . . . မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုတာမှတ်လို့ "

မောင်ရင်က မှားသွားလို့ ပျာပျာသလဲတောင်းပန်တာ အဲဒီအမျိုးသ
မီးက မျက်စောင်းထိုးပြီး မောင်ရင်အနားကနေ ထွက်သွားပါတယ်။

"ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့လူ ကျွန်တော့်အိတ်နှစ်အိတ်ကို ဘာလုပ်တာလဲ၊ အခု ပြန်ချထားလိုက်"

စောစောကအမျိုးသမီး ထွက်သွားပြီးရုံရှိသေး၊ လူတစ်ယောက်က မောင်ရင်ချထားတဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်နှစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်စီဆွဲယူလို့ မောင်ရင်က လှမ်းတားလိုက်ပါတယ်။

"ဆရာ . . . ကားငှားမလို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးရင်း အငှားကား ငှားပေးမလို့ ပါ၊ ဘယ်သွားမလဲ ဆရာ၊ ကားတွေအားတယ်"

"ခင်ဗျား . . . အဲဒါဆိုလို့ ရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းလေဗျာ၊ ဘာကားမှ မငှားဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုမယ့်သူရှိတယ်၊ အိတ်တွေ ပြန်ချထားခဲ့"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ"

အိတ်နှစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ လူက ဒေါသတကြီးပုံစံမျိုးနဲ့ အိတ်တွေကိုပြန်ချထားပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲမှာ ခရီးသည် တွေကို မပြောမဆိုနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးတွေလုပ်တာ အခုမောင်ရင်ရှိတဲ့ နေရာကနေ ကြည့်လိုက်ရင် အငှားကားငှားဖို့ အလုအယက်ခေါ်နေကြတာတွေ ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားပါတယ်။

မောင်ရင်လည်း သူ့ကိုလာကြိုတဲ့ သူ့ကို ထပ်ရှာကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး အိတ်နှစ်လုံးကို လက် တစ်ဖက်စီက ပြန်ဆွဲကာ ဘူတာကြီးထဲလျှောက်ကြည့်နေမိပြန်ပါတယ်။

လပြည့်တစ်ယောက် ဘူတာကြီးထဲကို အမောတကော ပြေးဝင်လာမိတယ်။ ရထားက ဆိုက်ပြီး သွားလို့ လူတွေက တိုးဝှေ့ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ နေပါတယ်။ သူ့ကိုရှာနေတဲ့ သူကတော့ ဒေါပွနေလောက်ပြီလို့ ။ ဘူတာကို အိမ်ကနေတိုက်ရိုက်မလာနိုင်သေးဘဲ သီဟကို စောင့်နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို အရင် ဝင်ရပါသေးတယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သီဟကိုက စိတ်ကောက်မလိုလုပ်ရင်းက စကားက အစဉ်အလာမပျက်များ လို့ ၊ တကယ်လို့ သူသွားကြိုတဲ့ သူက ဖုန်းဆက်ရင် ဒီမှာ စကားများ နေတာ သိမှာ စိုးတဲ့ အတွက် ဖုန်းပိတ်ထားတာ ဟိုတစ်ယောက်က ဖုန်းများ ဆက်မိလို့ က ဖုန်းပိတ်ထားတာများ သိရင် ဒေါသဖြစ်ရင်တော့ ပွဲကပြီးပြီလို့ ။

ခက်တာက ဘူတာထဲရောက်တာတောင် သူလာကြိုတဲ့ လူက ဖုန်းမဆက် ဘာမဆက်နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်မလဲမသိဆိုပြီး အဲဒီလူရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ရင်း လူကြားတဲ ဟိုတိုးဒီတိုးနဲ့ ရှာနေတုန်းမှာ ကလေး နှစ်ယောက်ကို လက်ကဆွဲ၊ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ခေါင်းကရွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး လပြည့်နဲ့ တိုက်မိသွားလို့ လပြည့်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဟမ်းဖုန်းက ပြုတ်ကျပြီးလိမ့်သွားတာ အိတ်နှစ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်စီက နေဆွဲလာတဲ့ သူမနဲ့ သက်တူရွယ်တူရှိမယ့်လူရဲ့ ခြေထောက်နားရောက်သွားပါတယ်။

"ခင်ဗျားဗျာ . . . ကိုယ့်ဖုန်းတောင် ကိုယ့်လက်ထဲမြဲအောင် မကိုင်နိုင်ဘူး၊ ဘာတွေတွေ့နေလို့ လဲ"

အိတ်နှစ်လုံး လက်တစ်ဖက်စီကနေ ဆွဲလာတဲ့ လူက အိတ်တွေကိုချရင်းက သူ့ခြေထောက်နား မှာ ရှိတဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ကောက်လိုက်ပြီး လပြည့်ကိုပေးလိုက်ပါတယ်။

"ဘယ့်နှယ့်လည်း ဗျာ . . . နမောနမဲ့ပဲ ရုပ်ကလေးလှသလောက် နိုင် နိုင်လွန်းနဲ့ "

လပြည့်ပြန်ပြောဖို့ အချိန်မရလိုက်ပါ။ လပြည့်ကို ဟမ်းဖုန်းကောက် ပေးတဲ့ သူက ချထားတဲ့ အိတ်နှစ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်စီက ဆွဲယူပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

လပြည့်အဖို့ ကိုယ်ကချည်းပဲ သူများကိုဦးအောင်ပြောတာ ဒီတစ်ခါ တော့ တစ်ဖက်လူက လက်ဦး မှုယူပြီး ပြောသွားပြီလို့ ။

ဒေါသထွက်ချင်ပေမယ့် ကြိုတဲ့ လူကိုရှာရဦးမှာ မို့ စိတ်ကိုချုပ်တည်း လိုက်ရင်း ဖုန်းကိုဆက်လည်း ဆက်ရော ဘက်ထရီကမရှိတော့ ဖုန်းက ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့ မရ။ နောက်ဆုံးမထူးပါဘူးဆိုပြီး ဘူထာကြီး ထဲမှာ ဟိုရှာဒီရှာ ရှာပေမယ့် မတွေ့တဲ့ အဆုံး လာအကြိုခံဖို့ စောင့်နေတဲ့ မောင်ရင်ဆိုတဲ့ သူကလည်း သူ့အစီအစဉ်နဲ့ သူ သွားမှာ ပဲလို့ တွေးရင်း ဘူ တာကြီးထဲကနေ ပြန်ထွက်လာပါတယ်။

သေချာတာက အိမ်ရောက်ရင် ဦးနေလွင်ရဲ့ စကားလုံးတွေကို နား သောတဆင်ရတော့မယ်လို့ ။

***

"ဪ . . . မိဘစကားကို တစ်သဝေမတိမ်းနားထောင်တဲ့ သမီး လေး ပြန် လာပြီကိုး၊ ဘယ်လိုလဲ . . . အဆင်ပြေပါစ"

အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း လပြည့်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဦးနေ လွင်က ဆီးကြိုစကားဆိုလိုက်ပါတယ်။ လေသံက တမင်တကာရွဲ့ပြော

နေမှန်း လပြည့်သိတာပေါ့လေ။

"ဒယ်ဒီကလည်း သမီး အဲဒီမောင်ရင်ဆိုတဲ့ လူကို ရှာတာ ဘယ်လိုမှ မတွေ့ဘူး၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း သမီးဖုန်းက ဘက်ထရီကဒေါင်းသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးလည်း ဘူတာကြီးထဲ လိုက်ပတ်ရှာတာ လုံးဝမတွေ့ဘူး၊ ဒက်ဒီရဲ့ လူက အိမ်ကိုရောက်ပြီလား"

"ကားငှားပြီး ရောက်လာတာပေါ့၊ ပြီးရင် လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေတယ်၊ ဘက်ထရီဒေါင်းရင်လည်း ဘူတာကြီးထဲမှာ ပီစီအိုဖုန်းတွေ အများကြီးပဲရှိတာ ဆက်ပါလား၊ သမီးရဲ့ ဦးနှောက်က အဲဒါတောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးလား"

ဦးနေလွင်ပြောမှ ပဲ လပြည့် အဲဒီတစ်ချက်ကို မေ့သွားပါတယ်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဒယ်ဒီရယ်၊ သမီးဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအချက်ကို မေ့သွားတာလဲမသိပါဘူး"

"မေ့မှာ ပေါ့ . . . သမီးက ဒယ်ဒီကြိုခိုင်းတဲ့ သူကို သွားမတွေ့ခင် သမီးရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားတာကို သမီးသွားတွေ့ကိုတွေ့ရမယ်၊ အဲဒါကြောင့် အချိန်တွေကြာပြီး လွဲကုန်တာ၊ ညာမယ်စိတ်မကူးနဲ့ နော်"

လပြည့် မညာပါ။ သူမရဲ့ ဖခင် အကွက်ကျော်မြင်တတ်တာတွေကို ကောင်းကောင်း သိလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

"ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ အချိန်ရတယ်မှတ်လို့ သီဟကိုကို သမီးဒီနေ့မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုပြီး သူစောင့်နေ တဲ့ နေရာ သွားပြောတာ၊ အဲဒါကြောင့် ပါ"

ဦးနေလွင် စကားအဆုံး ဧည့်ခန်းထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာလို့ လပြည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

"ဪ... ဒယ်ဒီကြိုခိုင်းတဲ့ သူက ရှင်ပါလား"

"ခင်ဗျားက ဒီက ဦးလေးရဲ့ သမီးကိုး"

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာနဲ့ အပြန်အလှန်ကြည့်ပြီး ပြောတဲ့ စကားအဆုံး ဦးနေလွင်က ...

"သမီးနဲ့ မောင်ရင်က သိသွားပြီကိုး၊ ဘူတာထဲမှာ ဘယ်လိုဆုံပြီး ဒီလိုအံ့အားတသင့်တွေ ဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး"

လပြည့်က မောင်ရင်နဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြပါတယ်။

"ဦးလေးရဲ့ သမီးက တကယ့်ကိုပါပဲ၊ ဘယ်နှယ့်လည်း ဗျာ... နမော်နဲ့မိုင်ပုံက တယ်လီဖုန်းတောင် လက်ထဲငြိမ်အောင် မကိုင်နိုင်တာ အံ့ရော"

"မကိုင်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကိုဝင်တိုက်သွားလို့ ပြုတ်ကျသွားတာ"

ဘူတာကြီးထဲမှာ မောင်ရင်ဆိုတဲ့ လူက အပြစ်ပြောရုံမက အခုလပြည့်အိမ်မှာ ပါ အပြစ်ပြောလို့ လပြည့်က ပြန်လည်ချေပလိုက်ပါတယ်။

"ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ သမီး... ဒီက မောင်ရင်က ဒယ်ဒီတို့ ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်မှာ ၊ ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာ နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ ဒီနေ့တော့ မောင်ရင်နားပါစေဦး၊ နက်ဖြန်မှာ တော့ သမီးက မောင်ရင်ကို ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ Shopping ထွက်ပြီး ဝယ်စရာရှိတာ လိုက်ဝယ်ပေး၊ ပြစရာရှိတာ လိုက်ပြရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ"

လပြည့်က ဦးနေလွင်ရဲ့ စကားကိုနားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြပါတ

ယ်။ နက်ဖြန်တော့ မန္တလေးက လူကိုတော့ ကောင်းကောင်း ပညာပေးရ
မယ်လို့ ။

***